

LOISTO

Tomas Vapaataival

SISÄLLYS:

ESINÄYTÖS

Peili	4
-------	---

I OSA: LAULU

Kutsu	6
Reitti	11
Loisto	16

II OSA: TARINA

Selonteko puutarhasta	21
Tilannekuvia	27
Puheita kedon kukille ja taivaan linnuille	37
Päiväkirjamerkintöjä maailman reunalta	42
Iltapäiväteellä apokalypsin jälkeen	46

ESINÄYTÖS

PEILI

Olet väsynyt, saanut tarpeeksesi jo vuosia sitten, mutta et lopullisesti. Tämä harmaakulmainen ulottuvuus on omiaan imemään kaiken tyhjiksi kuoriksi, ja juuri niin se tekee, koskaan se ei ole mitään todella antanut mutta ottamisen se osaa, se ilahduttaa kuin lasillinen tuhkaa janoisen päivän päätteeksi, ja sitten sinut nitistetään pieneksi hippuseksi tomua ja puhalletaan takaisin tyhjyyteen.

Ainutlaatuinen lahja ja kokemus, opetus ja seikkailu, kaikkea sitä samanaikaisesti aivan niin, siitä on kyse, älä välitä noista sitkuttavista viilloista tai tuosta huudosta joka kohta kuuluu suustasi, tuosta vaikerruksesta joka on tehnyt pesän sisällesi ja vallannut talosi, tuosta pelosta jonka eteen koko näkyvä maailma on pystytetty näkösuojaksi.

Ainut keino jatkaa eteenpäin on olla koskaan pysähtymättä. Jos pysähtyy, ei voi olla katsomatta, ja jos katsoo, voi nähdä, eikä näkemisen jälkeen ole paluuta takaisin. Ja sinä pysähdyit ja näit ja nyt katselet silmä auki maailman läpi sitä mitä olet itsellesi ja kaikelle tehnyt, näky on kauhistuttava, mätänevä huutava ruumis huitoo pitkällä puukolla mustanpunaisessa yössä, hätäpäissäsi et keksi muuta kuin sytytellä kynttilöitä tuohon pimeänä puhaltavaan hulluun tuuleen,

ja olet niin väsynyt, vuosituhannet ovat virranneet editseesi ilman minkäänlaista muutosta, kynttiläsi lepattavat onnettomina ja surkeina kunnes sammuvat, eikä sinulla oikeasti ole antaa rehellistä vastausta sille miksi yhä olet täällä, miksi yhä katselet kuollutta ja pimeää huutavaa kuvaa,

etkä tosiasiallisesti sitä katsokaan, ei, katsot Valkeutta joka loistaa kuvan läpi, sen hehkuva väreily säteilee ja hivelee hellinä lainehtivina aaltoina

kaikkialla. Oliko jossakin jokin viilto ja vaikerrus, jokin kauhu yössä? Ei tunnu uskottavalta, kuulostaa väärinkäsitykseltä, kuin leluhiiren vikinältä.

Loisto laajenee ja sytyttää koko kuvan palamaan, jokainen varjokuvassa kulkija katoaa. Loisto levittäytyy loputtomuuteen ja lentää eteenpäin yhtenä valtavana siiveniskuna, Siipi nousee, Ääni lausuu valkeuden sanan, kuva on poissa.

1. OSA: LAULU

*Laulan lauluani yöhön kuin kuilu, kuin kita.
Sen uumeniin lauluni katoaa, kukaan ei vastaa.*

*Niin kauan kuin täällä kuljen
laulan lauluani yöhön vaikka täällä ei ole ketään.
Yö ottakoon osansa musta kita ammollaan,
nielaiskoon tai sylkeköön pois,
tehköön laulullani mitä haluaa,*

kohta jatkan matkaa enkä palaa.

Ei matkanjatkajaa.

*Vain laulu ja hehku,
loputtoman hehkun maa.*

KUTSU

Tule

Harmaat varjot eivät laula, eivät kosketa
Piinaavat näyt, piinaavat tarinat,
terävät kuvitelmat kuin väkaiset piikit
kalvavat kalvavat kalvavat
huutavat

Irtoat ja käännyt jos tahdot jos haluat

Tule, tule

On aika ajan rajojen, taistelun haihtua
Tuulee, lakeus hengittää ja leviää
Loisto on kaikkialla

Ei enää ahdasta yötä, ei yksinäisyyttä
ei koskaan enää

On aika

Alkutekijä

havahtuu

värähtää

hiljaa

Katso, aloita

Puut, tuulet, laineet kutsuvat

Värähtelykuplaset hehkuvat hetken ja puhkeavat
rajoitta kaiken tavoittavat

Hiljaisuuden neulansilmästä astujat katoavat

Varjorajan takana ei-ketään

Alku on siellä

Irtoaa säie, nauha katkeaa

Mustaa sumua jauhavat suut, mielet, sydämet,
maalaavat peiliin sitä yhtä ja samaa huutavaa kauheaa kuvaa

Yksi irtoaa ja jatkaa matkaa
kipinä hehkuu hetken ilmassa ja katoaa

jälkikuva hajoaa tuuleen, säe kirjoitetaan:

irti, irti, irti

hiljaa

REITTI

Lakeus, aavaa koko kaikkeus

Laukaus, luoti on pimeys

Kyynel asuttaa pimeään

välähdys

veitsi

silmä

Sataa punaista

Kuuntele

Käsi kädessä, lakeus hengittää

aavaa koko kaikkeus

ei luotia

ei pimeää

ei mitään

Erehdyksenkantaja
silmänpiilottaja
kauhunhautaja

Katoa, katoa
tyhjästä synnyit
tyhjään olet palaava

Loiston maasta ei lähtöä
ei paluuta

ei varjoja
ei rajoja

Kun anteeksianto otetaan vastaan
kuolee kärsivä haamu
vereslihalle itsensä kiduttanut

rauha palaa

Nousi kuollut kuolleista
pysyi kuolleena
ei koskaan edes elänyt

Huuto ja vaikerrus
kiitävät näyt
poissa

poissa koko kuolleiden maa

Ei hautaa
ei kuolemaa

Loisto
rajattoman loiston maa

LOISTO

Runonhakija, kauaskurkottaja.

Virtasi vie vain niin pitkälle, kuin itse annat sen mennä.

Et kiinni saa siitä, mitä et itsestäsi löydä.

On vaikea Loistosta puhua, joka on katseesi sisällä.

Kaarnalaiivan kapteeni tuohipurjeen alla
huutaa käskyjä tuuleen
tuuli puhaltaa ne myrskyn Silmään
Silmä kääntyy katsomaan kapteenia
koivunlehtipuku lepattaa tuulessa
kuralätäkkö loiskuaa
lumous katoaa
verho aukeaa
Silmä kääntyy nurin
Loiston maa

Säikeiden vyyhti aukeaa

säikeiden lento katkeaa

Loiston laulu on tässä

Ei enää mustan savun yötä

ei punaisten jokien maata

ei järkytysten merta

Erehdys vedettiin hohtimilla irti

Loisto on tässä

2 OSA: TARINA

- *Katso. Meidän on seurattava tätä lankaa.*
- *Onko se punainen?*
- *Ei, se on ruskea.*
- *Hmm.*
- *Ehkä se on joskus ollut punainen...*
- *En oikein usko.*
- *Niin. Lähdetäänkö?*
- *Mikä ettei.*

SELONTEKO PUUTARHASTA

Ei täällä alun alkaenkaan ole ollut ketään, tosi kuin vesi, mutta ei täällä kukaan sitä usko, en oikein usko sitä itsekään, hankala juttu. Tilanne näyttää yhdeltä mutta on kuitenkin kokonaan toista, aurinko kiertää maata - tyyppinen tilanne paitsi pahempi, kokonaan eri kertaluvun asia.

Tämä on puutarha. On myöhäinen kesäilta, on tuuletonta, lämmintä ja lähes pilkkopimeää, tähtiä tai kuuta ei näy taivaalla lainkaan, joten on varmaankin pilvistä. Puutarha sijaitsee puisen talon takapihalla, molempia kiertää aita vaikka naapureita ei ole, aidan takana on huojuilevaa heinikkoa ja metsä. Puutarhassa kasvaa omenapuita ja marjapensaita, on monenlaisia istutuspenkkejä ja pengermiä ja polkuja, kaikkialta kuuluu hyönteisten sirinää, ja sitten täällä olen minä.

Istun katetussa puutarhakeinussa, tällä erää yksin, mutta en ole kaiken aikaa yksin, en suinkaan. Täällä käy kaikenlaisia vieraita ja tuttaviam ja monenlaisia eläimiä – ja joskus henkilöitä jotka ovat tulleet kaukaisista maista – mutta ei täällä todellisuudessa ole koskaan ollut ketään, ei oikeasti, niin uskon, koska olen tiennyt sen omilla silmilläni monta kertaa ja tuntenut sisuksissani. Mutta en tietenkään tiedä sitä juuri nyt, koska en näe enkä tunne sitä juuri nyt, ei, nyt olen täällä puutarhassa ja juuri siksi tilanne on hämmentävä, pelkkää uskoa ja arvailua jäljellä, eikä yhdestäkään vieraastani tai tuttavastani ainakaan toistaiseksi ole ollut asian ratkaisemiseksi minkäänlaista *täsmällistä* ja *suoraviivaista* apua.

Olen saattanut menettää järkeni. Se on paljon mahdollista, jopa suuresti todennäköistä, hyvinkin luultavaa. Mutta ei se silti sitä tarkoita, että se mitä asioista koen ja ajattelen olisi lähtökohtaisesti ja läpikotaisesti järjetöntä, ei suinkaan, siitä ei ole kyse. Sokeat kanat nappailevat yllättävänkin paljon jyviä, senkin olen saanut todistaa omakohtaisesti monet kerrat.

Järkeni menetys on tapahtunut kaukaisessa menneisyydessä, luulisin niin, vaikka en kykenekään muistamaan tarkkaa ajankohtaa. Tai oikeastaan koko väite järkeni menetyksestä on vain päätelmä, jonka olen kirjoittanut ylös tähän päiväkirjaan, tai oikeammin yökirjaan, sillä täällä on ollut yö niin kauan kuin muistan. Mutta minulla ei ole varmuutta tästä asiasta, minulla on vain päätelmäni, sillä muistinikin laita on vähän niin ja näin, mutta olen tarkistanut päätelmäni monta kertaa tarkkaan ja huolellisesti, eikä ole luultavaa että olisin erehtynyt. Järjelleni tosiaan on tapahtunut jotain, menneisyydessä mitä ilmeisimmin eikä ainakaan tulevaisuudessa, tämä on jo hyvinkin järkevää päättelyä, ja sellaisenaan se tietenkin todistaa omaa päätelmäni vastaan.

Ehkä olisi parasta aloittaa alusta ja käydä kaikki vielä kerran huolellisesti ja tarkoin läpi, mutta en tiedä missä on alku. Varhaisimmat muistoni ovat epämääräisiä katkelmia – sormeni jäivät sulkeutuvan oven väliin, pelästyn nukkuvaa ihmistä joka herää säpsähtäen, nauran hillittömästi nurmikolla koska joku on pyörittänyt minua ympäri monta kertaa, ja niin edelleen – mutta sitä edeltävältä ajalta en muista mitään, eikä hajanaisista muistoistani ole kunnolliseksi aluksi. Pelkästä tyhjästä ja pimeästä ei-mistään ei taas mitenkään voi aloittaa, en usko että jokin sellainen voisi olla oikea alku, jotka sellaista väittävät ovat varmasti harhautuneet, mutta vetelevät silti johtopäätöksiään kummallisen itsevarman oloisina ja ryhdikkäinä, mitä he oikein yrittävät? Ei, ratkaiseva palanen on mitä ilmeisimmin unohdettu tai jollakin muulla tavalla kadotettu ja sen johdosta järki on mitä luultavimmin menetetty samalla, ja jäljelle on jäänyt enää tämä näin, joka ei paljoa mitään lopulta ole, ja myös tämä voidaan sanoa melko suurella varmuudella.

Minusta tuntuu, että olen istunut tässä pimeässä puutarhassa jo tuhansia vuosia ja tavannut vain hourupäitä ja juonittelijoita ja kohdannut

kaikenlaista petomaisuutta sekä kuullut merkillisiä ja uhkaavia ääniä aidan takaa. Jäljellä olevat muistoni ailahtelevat, horjuvat oikein kunnolla, mitä sitä kieltämään. Mistään ei ole koskaan ollut täyttä varmuutta ja kaikki päätelmäni sahaavat siksakkia, en siis todellakaan aio panna kaikkea yhden repaleisen kortin varaan oli se kortti mikä hyvänsä, mutta jotain on saatava aikaiseksi.

Luulen, että koko tämä puutarha ja yö ovat pelkkää pintaa, jonkinlaista taidokasta silausta, mutta pinnanalaiseen en pääse käsiksi. Olen juuttunut tähän missä olen, enkä totta puhuen uskaltaisi katsoa pinnan alle vaikka pystyisinkin. Olen tietysti matkustellut hiukan, käynyt talossa ja aidan takana ja silloin tällöin kävelyllä vieraideni kanssa. Luulisin olevani jo aika vanha, mutta en tiedä tarkasti, sillä ajantajuni on puutteellinen tavalla jota en osaa määritellä edes alustavasti. Minun ei tarvitse syödä tai juoda, ei ulostaa eikä tehdä työtä, luultavasti kuitenkin hengitän ja minulla on jonkinlainen sydän joka lyö. Voin myös heilutella raajojani ja hyppiä ja puhua ja huutaa, sekä ajatella ja tuntea, jos tätä nyt voi ajatteluksi ja tuntemiseksi kutsua, en osaa sanoa.

Joskus ajattelen, että tämän täytyy olla taikapuutarha, mutta syystä tai toisesta taika ei vain ole kovin onnistunut. Mutta jos näin tosiaan on, niin kuka silloin on taikuri ja missä hän on, missä on yleisö, ainakaan minä en tunne minkäänlaista halua taputtaa, en ole lainkaan ällistynyt, viihdyin vain harvoin ja oikeastaan olen melko kyllästynyt ja vähän kiukkuinenkin.

En enää nykyisin ajattele kovin usein, että tämä on taikapuutarha. En tiedä mitä tämä on, mutta samalla kun ajattelen omaa tietämättömyyttäni, tunnen sisimmässäni ettei se ole totta, että huiputan itseäni, että tiedänhän minä. Mutta sitten kun koetan saada kiinni siitä mitä tosiasiallisesti tiedän, en koskaan tavoita mitään, ymmärrykseni kauhoo tyhjää, muistini on täynnä mustia onkaloita, intuitioni levittelee neuvottomana käsiään ja vaistonni

polkevat paikoillaan ja tunnen itseni entistäkin hölmömmäksi. Merkillinen tilanne, en pääse puusta pitkään sitten millään, enkä silti voi antaa asian vain olla.

Toisaalta voisin aivan hyvin sanoa, että tämä ei ole puutarha, joten mikä ettei, sanotaan niin. Istun kyllä jonkinlaisen katoksen alla penkillä tai jollakin penkin tapaisella, joka keinahtelee kevyesti edestakaisin.

Ympärilläni on tila, joka on melko symmetrisesti rajattu, ja erilaisia varjomaisia hahmoja on vähän joka puolella ja niistä voi helposti kuvitella kaikenlaista, ei nyt aivan mitä tahansa, mutta kaikenlaista kuitenkin.

Vieraita täällä ei käy lainkaan, en itse käy ikinä missään, puhun kaiken aikaa itsekseni tai kirjoitan tähän muistikirjaan ylös ajatuksiani. Tämä tosiaan on kirja ja minulla totta vie on kynä kädessäni ja on pienimuotoinen ihme että näen kirjoittaa sillä on niin pimeää, tuo kepinnokkaan ripustettu lyhty sivummalla ei paljoa valaise. Luulen, että kirjoitan melkein pelkällä tahdonvoimalla, niin, kirjoittaisin vaikka pelkällä sormella ilmaan täysin lukukelpoista tekstiä jos tarvitsisi. No, uhoahan tämä vain, mutta on siinä silti se perä että kirjoittaminen on ehkä tärkein oljenkorteni tässä paikassa, en tiedä mitä minulle kävisi jos yhtäkkiä lopettaisin, enkä ole valmis ottamaan siitä selvää. Joten niin minä istun täällä äänettömässä pimeydessä ja kirjoitan enkä uskalla lopettaa, ja pintasilauksen alla on jotakin josta en tiedä mitään enkä haluakaan tietää, ja jossakin on todellinen alku jota en alkuunkaan muista, tai ainakin väitän itselleni niin,

ja hyvänen aika, lyhty palaa kirkkaammin, varjot kerääntyvät aidan taakse, kohta tapahtuu jotain. Käteni tärisevät, puutarha tärisee, keinu huojuu, varjot huojuvat, kohta kynäni varmasti putoaa. Ei, vielä en ole valmis, läpi harmaan ruumiini kuolleen kiveni yli, tuokaa eteeni tuulimylly niin minä työnnän sen vaikka paljain käsin kuiluun! Hetkeni ei ole vielä lyönyt, hourailen täällä yksikseni vaikka maailmanloppuun asti, turha

yrittää mitään,

ei täällä ole ketään, ei täällä ole mitään, ei mitään nähtävää, ei yhtään mitään.

TILANNEKUVIA

KOLME KALAA

Vedessä kolme kylmää kalaa, rannalla rakovalkea, kytee syttyy palaa.
Kiiltävä terä välkähtää ja viiltää lastun, toisen, kolmannen, tuli loimuaa.

Metsärajan takana varjo, sen keskeltä silmä katsoo salaa. Yksi
kaloista sukeltaa, toinen hyppää ilmaan, kolmas alkaa kertoa tarinaa:

”Kirkas korkeus yllä, tumma syvyys alla, puolivälissä pyöreä kiekko,
kiekon keskellä aukko. Aukko avautuu sisään, irti päästäneet pääsevät
matkaan, muut jäävät tähän. Aie, opas, tarkoitus, niistä reitti rakentuu. Mitä
matkalla tuntee, näkee, kohtaa, ei sitä tule tietämään kukaan muu.”

Kala vaikenee, lieskat loimottavat. Metsärajan varjossa silmä
sulkeutuu ja katoaa, kuulija irtoaa, matka alkaa.

KUTEN ENNENKIN

Olin sanomassa että olen biologinen antenni, että muu osa laitteistosta on piilossa, että taajuusvalitsinta liikuttelee tyhjyydessä puhaltava mieletön tuuli, ja siksi maailmankaikkeus kirkastuu merkillisinä hetkinä ja tummenee tunkkaiseksi toisina, ja joskus on sellaista sirisevää punaista jota ei haluaisi ollenkaan katsoa, mutta lähinnä kuitenkin jonkinasteista harmaata joka ei tunnu paljoa miltään, ja sitten vielä paljon muuta,

mutta ei tällainen puhe sovi kuvaan, ei, kuva on piirretty hiilenpalalla joka on lukemattomina pirstaleina. Pirstaleet kiitävät tyhjyyden yössä ja pirstoutuvat lisää, jokaisen pirstaleen sisällä on joku joka huutaa mykkää huutoa yöhön. Yö on sullottu säkkiin, säkki on tuprahdus savua joka haihtuu pian ja katoaa,

ja sitten kaikki on kuten ennenkin.

RATSUVÄKI

Ratsuväki jolkotti sisään vasemmasta korvastani, aseinaan lauluja, soittimia, viiniä ja sikaareja. Olin ollut jo kolme vuotta vangittuna kerrostalon alimmassa kerroksessa, vartijoideni määräykset olivat ankaria ja ahtaita, psykologiset kahleet vahvoja. Olin kyllä suunnitellut pakoni jo valmiiksi, mutta enää minun ei tarvinnut, ratsuväki tanssi pöydillä ja minä nauroin.

HISSI

Se oli eräänlainen säde joka liikkui vauhdilla kosmoksen kerrosten läpi – mekaaninen käsikäyttöinen hissimme oli yleensä kokonaan jumissa tai liikkui vain vähän – mutta nyt näkymät laukkasivat villedin hevosina enkä enää tiennyt mikä oli mustaa mikä punaista, mitä tahansa saattoi olla koska vain tulossa ja olikin, jokaisessa kerroksessa aukeni koettavaksi erilainen maailma ja maailmoja oli tuhansittain ja niiden jokaisen seassa oli tuhansia erilaisia eläjiä,

alkuperäisen hissin suunnittelijat olivat selvästi järjiltään, kampia käänneltiin ihan miten sattuu,

mutta säde oli violettia kultaa, se halusi kiskaista meidät irti ja kiskaisihan se, suoraan katosta läpi.

JOHDATUS

Joutava tähti johdatti hämärään ja katosi, hämärässä polku joka kiersi ahdasta ympyrää, polulla kiviä, kantoja ja kuoppia. Yläpuolelta kuului naurua, parvi lintuja hekotteli ja tiputteli niskaan pilkkoja ja risuja. Edempää polulta kuului ääni, se lupasi kultaa, oli vain kiiruhdettava hieman kovempaa ja noudatettava kyselemättä annettuja ohjeita.

Ja niin, muutaman kiireisen murhan jälkeen lupaus lunastettiin, nyt hämärää ympyrää kierrettiin kädet veressä ja raskas säkki kimaltavaa selässä.

Linnut saivat tässä vaiheessa tarpeekseen, lehahtivat pois. Joutava tähti palasi takaisin ja katosi välittömästi uudestaan. Hämärä oli tullut jäädäkseen, se oli päivänselvää. Polku kaarsi radallaan, kulkijat kyntivät jaloillaan yhä syvempään ja syvempään uppoavaa uraa.

On toinenkin maa, siellä ovat kaikki, tässä toisessa ei kukaan.

VEITSI

Kyllä sinä sen veitsen näet, kelmeänä se välkähtelee punaisen joen yllä, tuo yksikärkinen kuu, lukemattomat viillot viiltänyt. Haltijansa vaalima, kieltämä, piilottama, alkuperäisestä eetteristä terä taottu, kahva pelkkää pelkoa. Punainen on virrannut jo aikakausien ajan, huudon määrää ei kukaan ole mitannut, yksikään vaaka ei ole koskaan punninnut kenellekään oikeutta, veitsi on laki joka hellittämättä iskee yön varjoissa,

Loisto on näkemättä.

VÄÄRÄ EHTOOLLINEN

Luut narskuivat siruina ja nielaistiin, elämä söi elämää. Punaiset huudot vyöryivät taivaalla, tuuli puhalsi veitsiä, satoi katkaistuja suonia, satoi kaatamalla.

Mutta ei se mitään elämää edes ollut, se oli pimeydessä kiitävä irvikuvasarja, hehkuvan kruunun kantaja heilautti kerran sormeaan ja poissa,

maailmannäkijä koko maailma.

ARVOITUS

Mielesi keskellä on pöytä, sen sinulle rakensin, maljakon asetin.

Maljakossa olet sinä, kuljen hiljaa sivummalla, maalaan aaltoa ilmaan,
maljakko kukoistaa, et ole enää siellä.

Tee pöydällä mitä haluat, ei ole pöytää. Maljakko muuntuu kuutioiksi,
kukoistava aalto hyökyy joka puolelle kunnes häviää kukkivaan ilmaan.

Lakeus laskeutuu ja muuntuu sillaksi, ei ole ketään joka sillan ylittäisi,

näkijä palaa.

KRUUNU

Kruunua ei oltu koskaan riisuttu, kaikilla oli se edelleen päässään, kaiken Lähde oli sen itse siihen asettanut.

Kruunun kantajat virtasivat ainaisuudessa, sädehtivän silmän jokainen katse loi uutta yli äyräiden ja siihen oli pakahtua.

Kultainen valtakunta, rakkauden olemuksesta rakennettu, ei loppua, ei alkua.

PUHEITA KEDON KUKILLE JA TAIVAAN LINNUILLE

Kaikki ovat harhautuneita, hourailevat unissaan.

Yö on loputon, oikeaa päivää ei muista kukaan.

Totuus ei ole täällä, ei edes totuuden varjokuva.

Unihahmot unta, unennäkijä unta, molemmat katoaa.

Kun maailma on poissa, jää vain loputtoman Loiston maa.

Ei maailmaa koskaan ollutkaan, on vain loputtoman Loiston maa.

Loistoa on katsottava sielun silmällä.
hengen korvalla on kuultava Valkeuden ääntä.

Murhaavat kuvat, pienet veriset leikkikalut on syrjään laitettava,
niistä ei synny muuta kuin vaikertava maailma.

*pelolla yhteen liimattu
valekultaan kääritty*

Kaiken aikaa jos toista tahtoo ja toisen on valmis syrjään laittamaan,
niin juuri niin silloin käy, vain toisen saa.

Kirjoitusten vyyhti on kiertänyt planeetan jo miljoonia kertoja.
Musteen johdosta ei kukaan ole herännyt itsestään.

Musiikki on rivien takana, laulu on lauseiden välissä.
Se on viesti, joka on pelkkää siiveniskua.

Lento näkyväisen läpi on kultainen viivasuora virta.
Harmaa armeija tuhkan tiellä ei ole koskaan ollut mitään.

Äänen tiellä ei enää ainuttakaan estettä.
Matka ilman etäisyyttä, tässä.

Rakkaudesta olen tullut, Rakkauteen minä palaan.

Kulkijaa ei ole, ei takaisinpalaajaa.

Kaiken aikaa vain yksi todellisuus, siellä ei ole aikaa.

Ei mustan savun kaikkeutta, ei kuolemaa, ei hautaa.

Rakkaudesta olen tullut, en koskaan sieltä poistunut.

Kuvittelin pimeään autiomaan, sitten kuvitelmat haihtuivat.

PÄIVÄKIRJAMERKINTÖJÄ MAAILMAN REUNALTA

Jos minulla joskus oli sielu niin enää sitä ei ole.

Kaikkiällä samaa hohtavaa lakeutta,

kaikki nousee Mielen valtamerestä kuin muodot unen valtakunnasta,

paitsi että tämä ei ole unta ja muotojen merkityksen ainut tuntija on poissa.

Kirkkaus sädehtii läpi,

se väreilee ilman liikkeissä ja hyväilee kaupungin huminassa.

Kun kosketan ihoasi kosketan kaikkeutta,

kerran viimeisetkin rajat katoavat.

Aistit ovat suunnattoman onnelliset.

Alkutekijät keinuttavat atomirihmastoja,
suu auki katselen olevan aallokkoja maailman reunalla,

en saa kirjoitettua.

Aistien rajan takana kaikkien muotojen alkuperäinen
keho liikuttaa kaikkea, tuo keho on nukahtanut,
se uneksii jatkuvasti.

Muodot nousevat, tuhannet aistit unta luotaavat,
mutta unta ei ole olemassa, ei aistien rajaa,

aistit tuuleen haihtuvat,
Alkutekijä palaa.

ILTAPÄIVÄTEELLÄ APOKALYPSIN JÄLKEEN

Matka on ohi, työt tehty, tehtävä suoritettu. Istun kallionnokassa vanhojen mäntyjen alla lepäämässä ja pohtimassa. Alapuolellani rannassa on vene jolla olin saareen soutanut, vieressäni pieni majakka, järvenselkä peilityyni, lokki huutamassa kesätaivaalla.

Mietin olinko kadottanut jotakin tärkeää matkani varrella, vai olinko yhä vain uupunut? Vai olinko muuttunut tällaiseksi pysyvästi, kuin toiseksi olenoksi? En ollut varma, mutta paluuta takaisin ei enää ollut, uutta matkaa ei tulisi, ei uutta tehtävää. Näine hyvineni minun oli jatkettava eteenpäin, tietämättä mihin ryhtyä, tietämättä minne mennä. Olin muuttunut tavalla jolle minulla ei ollut nimeä, jäljellä oli enää seuraava askel, ja seuraava, tuntemattomien hetkien virta vastaanotettavana.

*Näiden rivien jälkeen lämmin virtaus rintani sisällä,
kuin muistutus, tai lupaus.*

Istun kotona tuolissani, katselen ikkunasta puiden yli levittäytyvää maisemaa. On kesäyön hämärä, taivas miltei pilvetön, kaupungin syke etäistä kohinaa joka kantautuu kuin jostain toisesta maailmasta. Koetan pohtia elämääni, mutta ajatukseni ovat hiljenneet, eivät suostu liikkeelle. Olinko ollut jossakin aiemmin ja matkalla jonnekin huomenna? Niin tarinat mielessäni kertovat, muistojen ja ajatusten äänet: että elämäni on kokemisen jatkumo, jonka alkua en muista, jonka tulevaa tai loppua en tiedä.

Mutta olemassa on vain tämä hetki, jonne kukaan ei saapunut, josta ketään en löydä. Tumma sininen lakeus levittäytyy ylle kuin suunnaton kupoli, valopisteiden virtoja siellä täällä alapuolella, äänet humisevat kaukana, silmäluomet alkavat painua, lasken pohdinnat ja kynän syrjään, nousen pois.

*Ajatuksia mielen taivaalla yöpilvien lailla:
valaisevat vain sen verran, että luulee näkevänsä.*

*Vasta kun aurinko on noussut,
ymmärtää pimeyden.*

Kristityt munkit valvoivat oluen käymistä sammioissa, antoivat ohjeet ja toimittivat siunaukset. Olut pulloitettiin ja lähetettiin tuhannen kilometrin päähän tänne, missä asun, ja nyt siemailen sitä parvekkeella josta aukeaa näkymä kauas järvien ja metsien yli.

En tiedä mitä ajatella, en keksi mistä huolehtia. Hymyilen ja lähetän munkeille kiitokseni, toivotan terveyttä ja pitkää ikää, menestystä sisäisessä työssä.

*Hyvin ja rakkaudella tehty jalo juoma
tuo Taivaan askeleen lähemmäksi,
lähettää siunauksensa kulkijalle
kaukaisessa maassa.*

Istun sohvalla majatalon yläkerran huoneessa, takanani satojen kilometrien ajomatka. Näkymä ikkunasta avautuu peltojen yli järvelle, kaikkialla on hiljaista, pilvet matabat, valo alkaa himmetä.

En tiedä miksi olen täällä, tässä huoneessa, tällä matkalla. Mutta en tarvitsekaan syytä. Kirjoittelen aikani kuluksi, rentoudun ja odotan kylpyhuoneen vapautumista ja kumppanini paluuta.

Jos huominen tulee, matka jatkuu.

*Missä olenkin, olen matkalla ja kotona,
kirjoittelen tietämättömyyden rivejä,
en osaa kertoa miksi.*

Talven harmauden keskellä palaa valoja, keltaisia, valkoisia ja oransseja.
Katselen niitä lumoutuneena ja ajatukseni kadottaneena. Ei ole hiljaista, ja
silti hiljaistakin hiljaisempaa.

*Hiljaisuus aukenee äärettömyyteen,
maailmanaallot hehkuvat,
kaikkialla valot palavat.*

vapaataival.fi